

Grunder och huvudargument

Sökanden är ett japanskt läkemedelsföretag vars dotterbolag tillverkade D-pantolakton och D-kalciumpantotenat (vitamin B5) samt pyridoxin (vitamin B6) under den aktuella perioden. I det ifrågasatta beslutet ålade kommissionen sökanden och sju andra bolag böter för deltagande i åtta olika hemliga karteller för uppdelning av marknaden och prissamarbete beträffande vitaminprodukter.

Sökanden ifrågasätter inte kommissionens slutsats att sökanden har överträtt artikel 81.1 i EG-fördraget och artikel 53.1 i EES-avtalet genom att delta i avtal som påverkar gemenskapsmarknaden och EES-marknaden för vitamin B5 och B6. Vidare bestrider sökanden inte de faktiska omständigheter som kommissionen har konstaterat. Sökanden yrkar dock att artikel 3.f i beslutet, genom vilken sökanden ålades böter på 23,4 miljoner euro, skall ogiltigförklaras eller alternativt att dessa böter nedsätts väsentligt.

Sökanden gör bland annat gällande att kommissionen har gjort sig skyldig till en uppenbart felaktig bedömning, felaktig rättstillämpning och ett åsidosättande av riktlinjerna för beräkning av böter

- genom att inte placera sökanden i en tredje kategori, bakom såväl Hoffman-La Roche som BASF, när den fastställde böternas grundbelopp i förhållande till överträdelsens svårhetsgrad eller, alternativt och i strid med likabehandlingsprincipen, inte placera sökanden i den andra kategorin tillsammans med BASF,
- genom att inte behandla sökandens ofullständiga verkställande av vitamin B5-kartellen som en förmildrande omständighet som rättfärdigar en väsentlig nedsättning av böternas grundbelopp,
- genom att inte bevilja sökanden total immunitet mot eller en mycket väsentlig nedsättning på mellan 75 och 100 procent av böterna för vitamin B5-överträdelsen i enlighet med del B av meddelandet om immunitet mot böter och nedsättning av böter i kartellärenden på grundval av sökandens samarbete under förfarandet eller, alternativt, en mindre nedsättning i enlighet med del C eller D i samma meddelande.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 21 februari 2002 av Associazione Bancaria Italiana (ABI)

(Mål T-36/02)

(2002/C 97/28)

(Rättegångsspråk: italienska)

Associazione Bancaria Italiana (ABI) har den 21 februari 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska kommissionen. Sökanden företräds av advokaterna Alberto Santa Maria, Claudio Biscaretti di Ruffia, Giuseppe Pizzonia och Marcello Valenti, samtliga i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara Europeiska gemenskapernas kommissions beslut av den 11 december 2001 på grund av att väsentliga formkrav åsidosatts och/eller på grund av att motiveringen till beslutet är felaktig, motstridig och/eller bristfällig i den mening som avses i artikel 253 EG jämförd med artiklarna 77 och 87 EG samt med rådets förordning nr 659/1999, på det sätt som beskrivs i grunderna,
- i andra hand helt eller delvis ogiltigförklara beslutet med stöd av artikel 230 andra stycket EG på grund av åsidosättande eller felaktig tillämpning av artikel 87.1 EG, eller alternativt av artikel 87.3 b och c EG, på det sätt som närmare beskrivs i grunderna,
- i tredje hand, för det fall att förstainstansrätten skulle finna att de bestämmelser i lagen av den 23 december 1998, nr 461, och i lagdekretet av den 17 maj 1999, nr 153, som avses i det beslut mot vilken talan förs utgör ett system för statsstöd som är oförenligt med den gemensamma marknaden, fastställa att kommissionens beslut inte skall ha någon retroaktiv verkan,

förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Förevarande talan riktar sig mot kommissionens beslut av den 11 december 2001 rörande det system för statsstöd som Italien har genomfört till förmån för banker (C/54/A/2000/Ec [ex NN 70/2000]). Detta stödssystem följer av en tillämpning av lag nr 461 av den 2 december 1998 (Ciampilagen) samt av lagdekret nr 153 av den 17 maj 1999, vilka innehåller vissa skattebestämmelser avseende koncentrationer av banker och överlåtelser av anläggningstillgångar. Dessa bestämmelser ingår i en större plan som syftar till att främja en privatisering av sektorn.

Sökanden gör gällande följande grunder och argument till stöd för sina påståenden:

- De skattebestämmelser som antagits för att främja koncentrationer av banker är inte godtyckliga och utgör inte något ad hoc-stöd. I detta hänseende bör märkas att införandet av skattemässiga incitament för en koncentration av banker, som sedan år 1990 finns i italiensk lag, har som huvudsaklig funktion att underlätta privatiseringen av sektorn, och att motsvarande bestämmelser inte har något annat syfte än att åstadkomma en skattelagstiftning som fungerar bättre och som på ett bättre sätt kan tillämpas på de särskilda förhållanden som råder inom det italienska banksystemet.
- De gynnande skatteregler som förskrivs avseende överlåtelser av omsättningstillgångar till stiftelser utgör inte något stöd, eftersom de föreskrivna skattereglerna inte medför att staten faktiskt avstår från några skatteintäkter.
- Inte någon av skattereglerna innebär att konkurrensen snedvrids eller riskerar att snedvridas. Kommissionen har i detta hänseende inte visat upp någon som helst undersökning. Dessutom tyngs de italienska bankerna i detta hänseende av en högre skattebörda jämfört med sina övriga konkurrenter inom gemenskapen. Denna skattebörda finner knappast sin motsvarighet i övriga medlemsstaters skattesystem.
- De skatteregler som gäller för koncentrationer av banker inverkar inte på utbytet mellan medlemsstaterna.
- Frånvaro av utredning och bristande motivering avseende att hypotesen om att fråga är om ett de minimis-stöd skulle sakna grund.
- Kommissionens vägran att göra en konkret utvärdering av de italienska bestämmelserna medför att den har berövat sig möjligheten till en bättre förståelse av dessa bestämmelsers räckvidd och innebörd. En sådan bättre förståelse skulle troligen ha lett till ett konstaterande av att bestämmelserna var lagenliga i förhållande till artikel 87.1 och 87.3 EG, samt även till att relevansen av dessa bestämmelsers syfte hade kunnat bedömas på ett riktigt sätt. Kommissionen har i själva verket missuppfattat såväl innehållet i som räckvidden av de italienska bestämmelser som målet avser.
- I det omtvistade beslutet har kommissionen, vid bedömningen av om vissa bestämmelser i den aktuella lagen eventuellt är oförenliga med artikel 87.1 EG, helt underlåtit att beakta den betydelse – vilken utförligen redogjorts för redan inom ramen för förarbetet vid kommissionen – som Amatolagen (lag nr 218 av den 30 juli 1990) och Ciampilagen har för de allmänna reglerna och

kontinuiteten inom den enhetliga privatiseringsprocess avseende det italienska banksystemet som inleddes just genom den förstnämnda lagen. I detta hänseende bör märkas att kommissionen uttryckligen har uttalat sin uppskattning av Amatolagen i samband med olika ärenden rörande sicilianska banker och Banco di Napoli. Mot bakgrund av det sistnämnda åberopas ett åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar, proportionalitetsprincipen och rättssäkerhetsprincipen.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 22 februari 2002 av bolaget Groupe Danone

(Mål T-38/02)

(2002/C 97/29)

(Rättegångsspråk: franska)

Bolaget Groupe Danone, Paris, har den 22 februari 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökandena företräds av advokaterna Antoine Winckler och Marc Waha.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara beslutet i enlighet med artikel 230 i EG-fördraget,
- i andra hand sätta ned de böter som sökanden ålagts genom beslutet i enlighet med artikel 229 i EG-fördraget,
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Det ifrågasatta beslutet i föreliggande mål gäller två fall av konkurrensbegränsande samverkan på den belgiska ölmarknaden. Den första överenskommelsen ingicks mellan bolagen Interbrew N.V. och Brouweijen Alken-Maes N.V. Det omfattade framför allt ett allmänt icke-agressionsförbund, en överenskommelse om detaljhandelspriser och en uppdelning av marknaden "Hotell Restaurang Kafé" ("horeca"). Kommissionen lastar inte Alken-Maes för dess deltagande i denna samverkan, utan endast dess största aktieägare vid den aktuella tidpunkten, det vill säga sökanden, på grund av dess eget deltagande i samverkan och det faktum att den utgjorde en ekonomisk enhet tillsammans med Alken-Maes.